

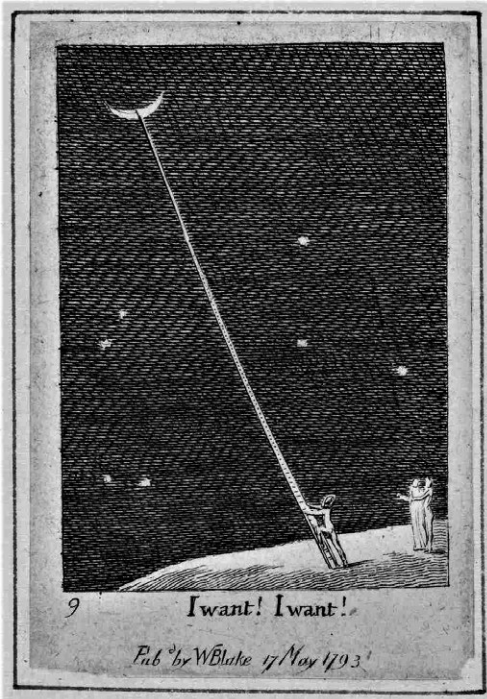
The function of unfruitful expectations /

Η συνάρτηση μίας
ατελέσφορης προσμονής.

Ευριπίδης Παπαδοπετράκης

Αυτός ο κύκλος δουλειάς είναι αφιερωμένος στην μνήμη της **Lahela**

The function of unfruitful expectations
Η συνάρτηση μίας ατελέσφορης προσμονής

The function of unfruitful expectations / η συνάρτηση μίας στελέσφορης (άκαρπης) προσμονής, είναι μια εσωτερική περιήγηση πάνω σ' ένα ερώτημα- γεγονός που προϋπάρχει της ανάγκης έκφρασής του. Πρόκειται για ένα σύνολο έργων που αρθρώνεται μέσα από αινιγματικούς συμβολισμούς. Το παρόν δοκίμιο επιχειρεί να ταξινομήσει παρατηρήσεις που ανάγονται σε εγγενή ζητήματα ή γρίφους. Κρίνεται σκόπιμο να επισημανθεί ότι πρόκειται για σώμα δουλειάς που αναπτύσσεται σε δύο διαδοχικά κεφάλαια βάσει χρονολογικής σειράς. Αρχικά μέσω ανάπτυξης των θεμάτων με ορισμούς και ερμηνείες, παρουσιάζεται το σημείο εκκίνησης αυτού του "κύκλου". Ακολούθως η χρήση των συμβόλων, η απόδοσή τους μέσω της έννοιας της σύμπτωσης και των διακλαδώσεων της, στελεχώνουν το πρώτο μισό αυτής της μελέτης.

Στην συνέχεια διατηρώντας αλλά και εξελίσσοντας στοιχεία της παραπάνω ενότητας, επιχειρείται η εξερεύνηση του πρωτόγονου αισθήματος της προσμονής, της αλληγορικής παρομοίωσης της με τον κύκλο ζωής μιας μπανάνας (ημισέληνος), με ορίζοντα τον άνθρωπο και παρονομαστή τον χρόνο. Θα ζήσουμε και θα πεθάνουμε με τον τρόπο που θέλουμε; Ξέρουμε να κάνουμε χρήση της ζωής μας; Τι ονομάζουμε εκπλήρωση; Είναι ο άνθρωπος αυτόφωτος και γεννημένος για τον εαυτό του; Είναι τελικά η φιλαυτία και η φιλαλληλία σαν διζυγωτικά δίδυμα αδέρφια; Είναι η προσμονή μια εμμονική πράξη εγωκεντρισμού; Κάποια απ' αυτά τα ερωτήματα προσπαθούν να προσεγγιστούν δίνοντας στον άνθρωπο διττές ιδιότητες, αυτή του περιέχοντος και αυτή του περιεχομένου, αυτή της επιφάνειας και αυτή του πυθμένα.

Η καλλιτεχνική ερμηνεία της έννοιας της προσμονής, στην παρούσα συνθήκη, αποτελεί το μεσοδιάστημα μεταξύ της εξερεύνησης της σύμπτωσης και του ανθρώπου ως οντότητα.

Εν πρώτοις, η ενστικτώδης ενασχόληση με τα σχήματα και τα αρχέγονα σύμβολα συνέβαλε στο να δημιουργηθεί ένα πεδίο δράσης γύρω από θεμελιώδη ζητήματα όπως η ζωή πριν και μετά. Κατ' αυτόν τον τρόπο επινοείται μια τακτική που θυμίζει σημειολογία.

Οι σημειολογικές εικόνες (σύμβολα), στο σύνολό τους, αποτέλεσαν ένα αρχείο που κατά την παρατήρησή του παρήχθησαν ορισμένες σκέψεις. Αυτές ανέπτυξαν έναν ιστό συνειρμών που αφορά κατά βάση σχηματικές παρομοιώσεις και κατ' επέκταση τον μιμητισμό στη φύση, τα μιμίδια στην ανθρώπινη συμπεριφορά και τον ανθρωπομορφισμό, με τον οποίο αποδίδεται ανθρώπινη μορφή στα πράγματα. Η ιδέα του ασύνδετου σχήματος στην γραμματική πυροδότησε με την σειρά του εικασίες αναφορικά με τις συμπτώσεις στην ίδια την γλώσσα, αλλά και πως και εδώ ένα σύνολο ασύνδετων λέξεων μπορούν να εκφράσουν ένα σαφές μήνυμα. Μεγάλο μέρος αυτών αποδίδονται μέσω της σύγκρισης της εικαστικής γλώσσας και διαφόρων άλλων στοιχείων που απαντώνται στο χώρο των θετικών- φυσικών επιστημών. Η χρήση της σύμπτωσης (εικονοπλαστική, τυχαία ή προκαθορισμένη) με τις παραπάνω υποενότητες έθεσε τις βάσεις για την κατασκευή του τρέχοντος έργου.

Έτσι σε συνέχεια του έργου που αφορούσε το τρίπτυχο κύκλος- σκύλος- σελήνη (πανσέληνος), γίνεται μετατόπιση και εμβάθυνση στην άνοδο (waxing) και στην πτώση (waning) της τελευταίας (ημισέληνος) ως το σύμβολο της ημιτέλειας, της προσμονής και της προσδοκίας, τριών χαρακτηριστικών γνωρισμάτων της ανθρώπινης ιδιοσυγκρασίας.

Η προσμονή για κάτι είναι από τις πιο πρωτογενείς εμπειρίες. Προσμένουμε να γεννηθούμε και τελικά να ανακαλύψουμε τι υπάρχει μετά τον θάνατο.

Ο αδιαφιλονίκητος χρόνος, υπό τη μορφή των σταδίων ωρίμανσης (εμπορικότητας) μιας μπανάνας, ως ένα είδος “ημι-σεληνιακού” ημερολογίου (Ημισεληνιακό ημερολόγιο) σε συνδυασμό με την σταθερά κινούμενη, λευκή μάζα λευκού χρώματος συνδιαμορφώνει μαζί με τις ανθρώπινες φιγούρες το χωροχρονικό (xy- an anatomical floorplan) τερέν. Καρποφορεί το θέλω ή το πρέπει του καθενός ή του καθετί; Είναι ματαιόδοξες και ρηχές αυτές οι προσδοκίες; Αντιλαμβανόμαστε, και αν ναι πότε, την αίσθηση της πληρότητας και της κατάκτησης ενός σκοπού; Πως εμπλέκονται υποθέσεις περιηθικής και συμπεριφοράς; Η συνεχής προβληματική που μας διατρέχει είναι για το τι ακολουθεί μετά και για το αν καταφέρουμε να οικειοποιηθούμε το προσδοκώμενο υποκείμενο- αντικείμενο.

Τα ανθρώπινα σώματα στέκονται αμήχανα, μεταλλάσσονται ψυχοσωματικά στον χρόνο και στον χώρο, τοποθετημένα οριζοντίως σχεδόν αφύσικα. Η ανατομική στάση τους παρομοιάζεται με την κάτοψη ενός καθεδρικού ναού και εκ νέου με το ανάπτυγμα ενός container ως μιας τεχνολογικά εκσυγχρονισμένης κιβωτού, φέρνοντας στην επιφάνεια το κεφαλαιώδες περιεχόμενό του. Το υπερρεαλιστικό γλυπτό container (foldable cathedral) δανείζεται την ανθρώπινη σάρκα, το σώμα γίνεται το μέσο μεταφοράς των καμουφλαρισμένων ολοκληρώσεων μας, είναι ο ναός. Εδώ, ο θεατής, καλείται να αποδεχθεί ή να απορρίψει μία μάζα ετερόκλητων πληροφοριών. Τα όρια μεταξύ λογικού - παραλόγου και φυσικού - μεταφυσικού, γίνονται προκλητικά δυσδιάκριτα.

A. τίτλοι έργων

B. εικαστικές αναφορές

A.

xy- an anatomical floorplan,
λάδι σε προετοιμασμένη επιφάνεια, γράμματα letraset,
180εκ.χ60εκ.(x2), 2020

ημισεληνιακό ημερολόγιο,
λάδι σε ταπετσαρία από λογαριθμικό φύλλο,
170x85εκ., 2020

foldable cathedral, υπερρεαλιστική προσομοίωση,
σιλικόνη, χρωστική σιλικόνης, ανθρώπινες τρίχες,
25x10x10.5εκ., 2020

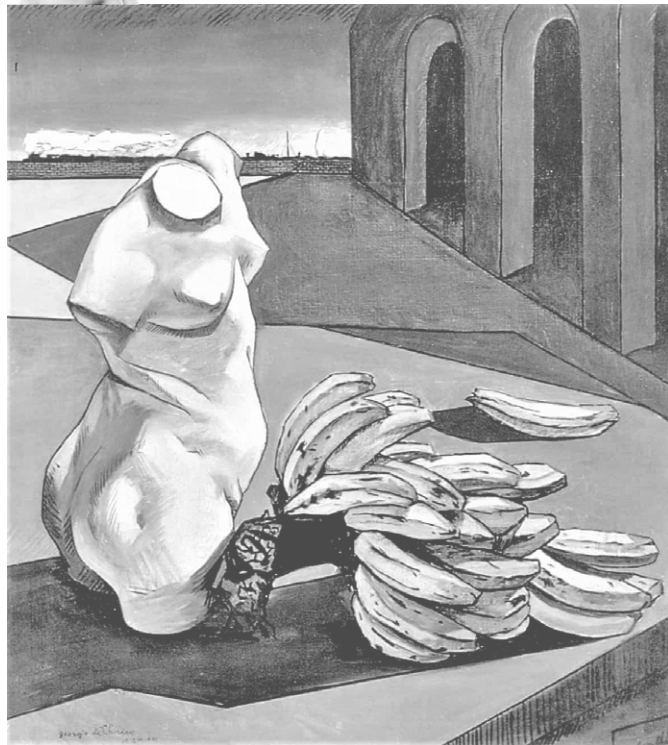
a quick guide on how to unfold a shipping container and
take a walk to the full moon with a dog, θερμοτυπία σε
χαρτί Takeo Pachica 72x35εκ., 2020

B.

Angus Fairhurst - undone, 2004

Natalia LL- Consumer art, 1970

Gorgio de Chirico - the uncertainty of the poet, 1913

2. Συμπτώσεις

σύμβολα και σημειολογία

σύμβολο < αρχαία ελληνική σύμβολον < συμβάλλω, βάζω μαζί. Το σύμβολο χρησίμευε σαν σημείο αναγνώρισης. Η λέξη σήμαινε ένα αντικείμενο που είχε χωριστεί σε δύο μέρη από δύο ανθρώπους. Όταν αυτοί συναντιόντουσαν αργότερα, ο καθένας είχε επάνω του ένα μέρος του συμβόλου. Αρκούσε λοιπόν να μπουν τα δύο κομμάτια μαζί (συμβάλλω) για να ξαναγίνει το αρχικό αντικείμενο¹. Η εξέλιξη της έννοιας στα ελληνικά από το τοποθετώ πράγματα μαζί, εξελίχθηκε στο διαχωρίζω, στο συγκρίνω, και σε κάτι που χρησιμοποιώ για να δείξω την γνησιότητα του.

Η έννοια ότι κάτι υποδηλώνει κάτι άλλο, για πρώτη φορά παρατηρήθηκε το 1590 στην ποιητική συλλογή "The Faerie Queene" του Edmund Spenser².

Αποτέλεσε έναν δίαυλο επικοινωνίας για περισσότερο υπερβατικές έννοιες και συνετέλεσε στο να αναζητηθούν αντιστοιχίες σχετικά με βιβλικά σύμβολα όπως η "κιβωτός", όπου σε παροντικό χρόνο αντικαθίσταται από ένα container. Τα διακριτά μέρη του κάθε συμβόλου είναι τρία.

Το σύμβολο μπορεί να είναι ένα αντικείμενο ή σημείο, ή πρόσωπο, ή φράση, ή γεγονός που χρησιμοποιείται για να αναπαραστήσει μια έννοια, ιδέα ή παρεμφερή πληροφορία. Οι συμβολιστές πίστευαν πως σκοπός της τέχνης

είναι να συλλάβει και να εκφράσει περισσότερο απόλυτες αλήθειες, τις οποίες μπορεί να προσεγγίσει με έμμεσους τρόπους. Για αυτό το λόγο, έγραφαν με μεταφορικό τρόπο και χρησιμοποιώντας εικόνες και αντικείμενα με συμβολική έννοια.

Σημειωτική (από το αρχ. ελλ. σημείον) ή, όπως ονομαζόταν παλαιότερα, σημειολογία είναι η επιστήμη που μελετά τη συγκρότηση και τη λειτουργία των συμβολικών συστημάτων στο σύνολό τους (periodic table, 2015). Γλώσσα, σήμανση, μουσική, ιατρική συμπτωματολογία, κοινωνικές συμβάσεις, μόδα και τελετουργικές συμπεριφορές είναι μερικά μόνο από τα συστήματα διαχείρισης σημασιών, που ως τέτοια μελετώνται από τη σημειωτική για την επικοινωνιακή τους λειτουργία³. Έτσι κι εδώ, με τον όρο σημειολογία χαρακτηρίζεται και η ομαδοποίηση αυτού του αρχείου με τα σύμβολα.

1. <https://el.wiktionary.org/wiki/σύμβολο> (τελευταία πρόσβαση 20.04.20)

2. <https://www.etymonline.com/symbol> (τελευταία πρόσβαση 20.04.20)

3. Ασλανίδου Γ. Σοφία, Εκπαιδευτική τεχνολογία, από την οπτικοακουστική στην ψηφιακή αγωγή, εκδόσεις Κυριακίδη, 2010

μιμητισμός - μιμίδια

Η παρατήρηση των σημείων οδήγησε στην μελέτη των μεταξύ τους σχέσεων, με συμπέρασμα πως κοινός παρονομαστής, μεταξύ άλλων, ήταν η κοινή φόρμα. Το γεγονός αυτό υπήρξε εφιαλτήριο έρευνας για το πως και γιατί προκύπτουν αυτές οι ομοιότητες. Ο μιμητισμός, τα μιμίδια και ο ανθρωπομορφισμός κάτω από την ομπρέλα του τυχαίου ή καθορισμένου, επίδρασαν στην ανάδειξη ορισμένων υποθέσεων υπό την μορφή εικαστικού έργου. Μιμητισμός είναι η ικανότητα των ζώων να υιοθετούν χαρακτηριστικά ή συμπεριφορές άλλων ζώων (όπως μορφή, χρώμα κ.α.)⁴. Χωρίζεται στο μιμητισμό του Henry Walter Bates, στο μιμητισμό του Fritz Müller και στον παρασιτικό. Ο μιμητισμός του Bates συμβαίνει όταν τα ζώα μιμούνται μοτίβα, σχήματα και χρώματα άλλων ζώων.

Η θεωρία του Müller μοιάζει με την θεωρία του Bates αλλά κατά τον Müller τα είδη μιμούνται αμοιβαία το ένα το άλλο⁵. Συμπεραίνουμε πως η μίμηση της εικόνας στη φύση μεταξύ άλλων συμβαίνει ντετερμινιστικά ως φυσική μηχανική λειτουργία, κυρίως αναφορικά με την επιβίωση. Μια λειτουργία που υιοθέτησε και ο άνθρωπος σε διάφορα επίπεδα. Ο όρος μιμίδια εισήχθη από τον κοινωνιοβιολόγο Richard Dawkins το 1976. Ο πολιτισμός εξελίσσεται και μεταδίδεται από γενιά σε γενιά, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τα γονίδια στο φυσικό κόσμο. Τα μιμίδια δεν κληρονομούνται μέσω του αίματος αλλά μέσω της επικοινωνίας, των εθίμων, της γλώσσας, της κουλτούρας γενικότερα, από τα γηραιότερα προς τα νεότερα μέλη κάθε κοινωνίας, είναι μια διαδικασία η οποία αποτελεί αναπόσπαστο γεγονός και στις επιστήμες και στις τέχνες, κοιτώντας στο παρελθόν αλλά και στο παρόν⁶. Το 1976 ο Dawkins δημοσίευσε το «Εγωϊστικό Γονίδιο», ένα έργο που σηματοδοτεί την είσοδο της εξελικτικής βιολογίας στην πολιτισμική ανάλυση. Βάσει του εγχειρήματος αποτελεί η εξελικτική θεωρία του Δαρβίνου. Το εγχείρημα ξεκινά από την βασική θέση ότι η εξέλιξη των έμβιων όντων είναι απλά η επιβίωση. Ορίζοντας κατ' αρχήν την ανθρώπινη συμπεριφορά σαν στρατηγική γονιδιακής αναπαραγωγής, ο Dawkins αντιλαμβάνεται ότι η συμπεριφορά αυτή δεν υπαγορεύεται αποκλειστικά από εσωτερικές πηγές αλλά και από εξωτερικές. Αναζητεί λοιπόν στο πολιτισμικό πεδίο το ανάλογο του βιολογικού κλωνωτή (replicator).

4. Gerard Cheshire, Εξέλιξη, η μικρή ιστορία μιας μεγάλης ιδέας, εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2015. σ. σ 42-43.2. <https://www.etymonline.com/symbol> (τελευταία πρόσβαση 20.04.20)5

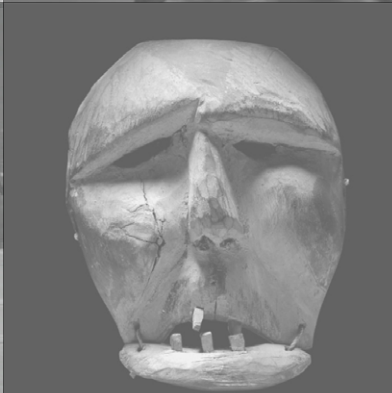
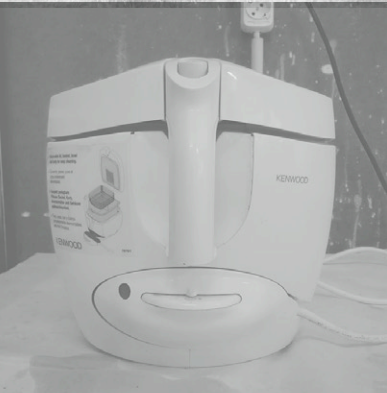
5. www.jstor.org/, AP Platt, RP Coppinger, LP Brower. Demonstration of the selective advantage of mimetic *Limnitis* butterflies presented to caged avian predators, *Evolution*, 1971 - JSTOR. (τελευταία πρόσβαση 01.06.2020)

6. A Study of Meme Propagation: Statistics, Rates, Authorities, and Spread - SNAP - Stanford University. (τελευταία πρόσβαση 01.06.2020)

μιμητισμός - μιμίδια

Το μιμίδιο ορίζεται ως «μονάδα πολιτισμικής μεταβίβασης ή ως μονάδα μίμησης» με την ευρύτερη έννοια του όρου. Περιλαμβάνει τις ελάχιστες μονάδες πληροφοριών που εδράζονται στο ανθρώπινο μυαλό και μπορούν να μεταβιβασθούν ως εννοιολογικά ή συμπεριφορικά αντίγραφα μέσα από περισσότερο ή λιγότερο συνειδητές πρακτικές μίμησης τόσο από την πλευρά του μιμούμενου όσο και από εκείνη του μιμητή. Ως μιμίδια λοιπόν ταξινομούνται αντιλήψεις, πρακτικές αλλά και πάσης φύσεως υλικές κατασκευές που τις αντανakλούν ή και τις εξυπηρετούν. Παραδείγματα μιμιδίων αποτελούν οι μελωδίες, οι ιδέες, τα σλόγκαν, ενδυματολογικοί συρμοί, κλπ. Η μεταβίβαση των μιμιδίων μπορεί να πραγματοποιείται είτε ως ασυνείδητη ή συνειδητή αντιγραφή αντιλήψεων, συμπεριφορών και τεχνουργημάτων εκ μέρους του μιμητή, είτε ως διδασκαλία, έκθεση ή άλλη μορφή διάχυσής τους εκ μέρους του μιμούμενου. Όπως ακριβώς και στην θεωρία περί εγωϊστικών γονιδίων, που γίνονται αντιληπτά ως βιολογικές οντότητες των οποίων η τάση διευρυμένης αναπαραγωγής υπαγορεύει πρωτίστως εγωϊστικές και δευτερευόντως αλτροϋϊστικές ατομικές συμπεριφορές, έτσι και τα μιμίδια κατανοούνται ως ελάχιστες πολιτισμικές οντότητες που τείνουν να αναπαραχθούν και να διαχυθούν⁷. Τα μιμίδια καθώς και ο μιμητισμός αποτελούν στρατηγικές οι οποίες χρησιμοποιούνται στα πλαίσια παραγωγής της τέχνης, είτε ως όχημα προς την παραγωγή της, είτε ως αντικείμενο έρευνας αυτό καθ' αυτό.

7. Ρίτσαρντ Ντόκινς, Το εγωϊστικό γονίδιο, Μετάφραση Λουκάς Μαργαρίτης, Σύνταγμα, 1998, σ. 140

ανθρωπομορφισμός

Ο ανθρωπομορφισμός είναι ένας αντίθετος όρος σε σχέση με τα παραπάνω. Εδώ ο άνθρωπος κατά κάποιο τρόπο μιμείται τον ίδιο τον άνθρωπο.

Προσπαθεί ανατρέχοντας στην φύση να καταγράψει τις οπτικές ομοιότητες μεταξύ του είδους του και άλλων ειδών, όπως ζώα ή ακόμα και φυτά ή και ύλες. Συνειδητά ή υποσυνείδητα σκέφτεται και κατασκευάζει βάσει της μορφής του, από την αρχιτεκτονική, τα εικαστικά, τις βιομηχανίες ως τη γαστρονομία κλπ. Είναι η απονομή ανθρώπινων (σωματικών, ψυχικών κ.λπ.) ιδιοτήτων σε φυσικά φαινόμενα συνδεδεμένα με τη φανταστική, μυθολογική κ.λπ. αποστασιοποίησή αυτών των ιδιοτήτων (θεότητες, δαίμονες, πνεύματα κ.λπ.) ως προσωποποίηση θρησκευτικών και μυθολογικών απεικασμάτων. Στις πρώιμες δοξασίες συνδέεται με τον τοτεμισμό, τη μαγεία, τον ζωομορφισμό, τον φυτομορφισμό, τον ανιμισμό και τη μετεμψύχωση.

Κλασική περίπτωση ρεαλιστικού ανθρωπομορφισμού αποτελούν οι ολύμπιοι θεοί της ελληνικής αρχαιότητας. Παρά την επίσημη αντιανθρωπομορφική θέση τους, μερικές παγκόσμιες θρησκείες υιοθετούν ανθρωπόμορφες γλυπτές ή εικονογραφικές παραστάσεις (όπως π.χ. ο Βουδισμός και ο Χριστιανισμός). Ο ανθρωπομορφισμός όπως και ο μιμητισμός με τα μιμίδια θα μπορούσαν να σχολιαστούν στην σφαίρα της σύμπτωσης, πως δηλαδή δύο έτερα ή παραπάνω στοιχεία ταυτίζονται μορφολογικά και σε δεύτερη ανάγνωση εννοιολογικά. Έτσι όλες οι παλαιότερες θρησκείες αλλά και οι θεωρίες περί της φύσεως ήταν περίπου ανθρωπομορφικές (Αιγύπτου, Περσίας κλπ.) έως πλήρως ανθρωπομορφικές (Ελληνική μυθολογία). (Emmanuel Kant, 1980 [1793]). Αλλά ακόμη και σήμερα όλες οι Θρησκείες έχουν το στοιχείο του ανθρωπομορφισμού του «Θεού» είναι δηλαδή ανθρωπομορφικές. Ο ανθρωπομορφισμός όπως και ο μιμητισμός με τα μιμίδια θα μπορούσαν να σχολιαστούν στην σφαίρα της σύμπτωσης, πως δηλαδή δύο έτερα ή παραπάνω στοιχεία ταυτίζονται μορφολογικά και σε δεύτερη ανάγνωση εννοιολογικά.⁸

8. Εισαγωγή στη φιλοσοφία, κείμενα προβληματισμού, Δημήτρης Πατέλης- Αναπληρωτής καθηγητής Πολυτεχνείου Κρήτης, Γενικό τμήμα- Τομέας Κοινωνικών Επιστημών, Χανιά 2013, σ.23

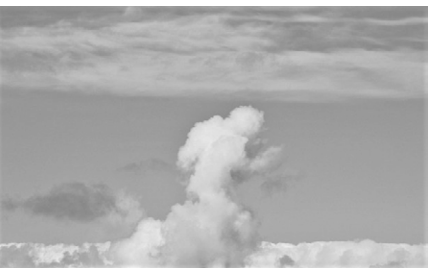
Σύμπτωση

Σχεδόν όλη η δομή του κόσμου που συλλαμβάνουμε είναι χτισμένη πάνω σε μία σύμπτωση.

σύμπτωση < συν + πίπτω, αρχαίο ουσιαστικό
Σύμπτωση είναι η τυχαία εμφάνιση δύο ή περισσότερων ανεξάρτητων γεγονότων στον ίδιο χρόνο ή και χώρο. Ταύτιση, ομοιότητα και μοιραία συντυχία σχήματος / εικόνας. Φαινόμενα που προκαλούνται ή προκαλούμε, μία σειρά παράδοξων στιγμών που μεταλλάσσουν μια κατάσταση.

*[simp - toh - sis]. Κατάρρευση, ισοδύναμο του symptō - (see symptom) (σύμπτωμα) + sis -- sis, τοπική ή γενική φθορά του σώματος - ιατρική χρήση του όρου.

Η έννοια των συμπτώσεων εμφανίζεται ήδη από την δημιουργία της γης. Η θεωρία της πανσπερμίας περιγράφει αλυσιδωτές συμπτώσεις στην γαλαξιακή σούπα με αποτέλεσμα την δημιουργία της ζωής στον πλανήτη μας. Στην ηθική του Αριστοτέλη δεν υπάρχει σύμπτωση απόψεων, αλλά διαφορετική θεματολογία με απόθεση σε διάρκεια διαχρονικά εναλλασσόμενων ενεργειών. Ο Επίκουρος υποστηρίζει ότι τα όνειρα δεν έχουν θεία προέλευση ούτε δύναμη μαντική, αλλά προκαλούνται από σύμπτωση ειδώλων.⁹ Στην πιο σύγχρονη ιστορία ο Βολτέρος λέει ότι "η σύμπτωση είναι το άγνωστο αποτέλεσμα αγνώστων αιτιών". Ο Καρλ Γιούνγκ μέσα από το πρίσμα της σύγχρονης ψυχολογίας αναφέρει πως η σύμπτωση ταυτίζεται με ένα συμπτωματικό ψυχικό φαινόμενο με κάποιο αντίστοιχο αντικειμενικό συμβάν. Από την άλλη, ο Arthur Kessler, στο έργο του ανάγει τις συμπτώσεις στον χώρο της παραψυχολογίας.¹⁰ Προσπαθώντας να ορίσουμε μια στοιχειώδη τυπολογία των συμπτώσεων, θα τις χωρίζαμε ως εξής:

9. <https://eclass.uoa.gr/modules/document/file.php/PPP293/mathimata.pdf>, (τελευταία πρόσβαση 10.08.2020)

10. Άρθουρ Κέσλερ, Οι Ρίζες της Σύμπτωσης, ένα ταξίδι στην παραψυχολογία, εκδόσεις Χατζηνικολή, 2009, σ.17-24.

Σύμπτωση / Κοινές συμπτώσεις

Σχηματική συμπτωματική ομοιότητα δύο ή και παραπάνω φαινομενικά διαφορετικών πραγμάτων. Πρόκειται για τις συμπτώσεις που υπακούν στον Νόμο των Σειρών του Paul Kammerer, δηλαδή σε μια χωρική και χρονική ομαδοποίηση ομοειδών φαινομένων και συμβάντων.

Οι προφητικές συμπτώσεις είναι όλες εκείνες που προβλέπουν την εμφάνιση ενός γεγονότος, μόνο που τον προφητικό χαρακτήρα τους τον αντιλαμβάνομαστε ύστερα από την εκδήλωση του συμβάντος. Ο Paul Kammerer επιδίδεται σε μια διεξοδική τυπολογία των συμπτώσεων ανάλογα με την τάξη τους (τον αριθμό των διαδοχικών τους επαναλήψεων), την ισχύ τους (τον αριθμό των παράλληλων συμπτώσεων) και τις παραμέτρους τους (τον αριθμό των κοινών τους χαρακτηριστικών), αποδεικνύοντας ότι όλες οι συμπτώσεις υπακούν σε έναν νόμο επαναλαμβανόμενων σειρών. Εκφράζει την πεποίθηση ότι ο νόμος των σειρών είναι πανταχού παρών στη ζωή, στη φύση και στον κόσμο, ότι είναι ο ομφάλιος λώρος που συνδέει τη σκέψη, το συναίσθημα, την τέχνη, και την επιστήμη.¹¹

Η σύμπτωση ως ένα συγχρονικό γεγονός διαδοχικών επαναλήψεων ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, το πραγματικό και το όνειρο, το ξαφνικό συμβάν σαν απρόοπτο το οποίο σχετίζεται με ένα γεγονός που μας απασχολεί, περνώντας μας ένα μήνυμα συμπλήρωσης ή επιβεβαίωσης για αυτό που μας απασχολούσε δίνοντάς μας την αίσθηση πως μία ή περισσότερες συμπτώσεις εμπεριέχουν ένα νόημα ή ακόμα και ένα μήνυμα το οποίο έχει πάντα εμάς τους ίδιους ως αποδέκτες. Η συγχρονικότητα, σύμφωνα με τον Γιούνγκ, «είναι το ταυτόχρονο συμβάν δύο φαινομένων που δεν συνδέονται αιτιοκρατικά αλλά εννοιολογικά, ή μια σύμπτωση μέσα στον χρόνο, δύο ή και περισσότερων μη-αιτιακά συνδεόμενων περιστατικών που έχουν ένα ίδιο ή παρόμοιο νόημα, ισόβαθμο, σαν ερμηνευτική αρχή, με την αιτιότητα». *“ Πόσο τυχαίες είναι οι αρχικές εμφανίσεις που καθορίζουν τη μετέπειτα επαναληψιμότητα και την κυριαρχία των πρώτων γεγονότων; Αν είναι όντως τυχαίες, τότε συμβαίνει αυτό που ονομάζουμε «εξαναγκασμένη τυχειότητα»; Δηλαδή ένας παράξενος συνδυασμός τυχαίου και αναγκαιότητας; Πόσο «τυχαίο» είναι το τυχαίο; ”*

Μη καθορισμένη ταύτιση ή τυχαία ταύτιση γεγονότων ή τυχαία ομοιότητα σχημάτων. Η μη προκαθορισμένη σύμπτωση είναι ένα γεγονός το οποίο συντελείται στην καθημερινή εμπειρία. Από τις εικονοπλαστικές συμπτώσεις, δηλαδή την συμπτωματική ομοιότητα δύο ή περισσότερων σχημάτων, τις σχηματικές ταυτίσεις μεταξύ φαινομενικά διαφορετικών πραγμάτων (πχ. Ημισέληνος - εμβρυακή στάση, σύμβολο απείρου-κλεψύδρα), τα οποία συμπίπτουν και σε νοηματικό- συμβολιστικό επίπεδο, ερευνώνται αρχικά οι έννοιες των σχημάτων ως σύμβολα στους πολιτισμούς διαχρονικά και έπειτα η σχέση τους με τα χρονικά συμπτωματικά καθημερινά συμβάντα.

11. Paul Kammerer, Law of series Tomasz Downarowicz (2008), Scholarpedia, 3(11):3922, http://www.scholarpedia.org/article/Law_of_series (τελευταία πρόσβαση 30.08.2020)

Σύμπτωση / Ασύνδετο σχήμα

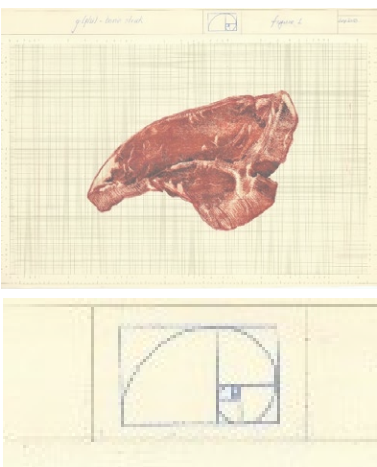
Ασύνδετο σχήμα ονομάζουμε την απλή παράθεση λέξεων, φράσεων ή προτάσεων, οι οποίες είναι σχετικές μεταξύ τους κατά το νόημα που περιέχουν και βρίσκονται στο λόγο η μία μετά την άλλη χωρίς κάποια συνδετική λέξη μεταξύ τους. Τον όρο τον χρησιμοποιούμε όταν θέλουμε πολλά νοήματα να τα παρουσιάσουμε ενωμένα σε ένα όλο. Αναφορικά με τη χρήση του ασύνδολου σχήματος, ο συγγραφέας αποσκοπεί στο να δώσει ένταση, έμφαση στο λόγο και ίσως να χρωματίσει συναισθηματικά το κείμενό του. Αυτή η παράθεση λέξεων χρησιμοποιείται με την ίδια ακριβώς λογική με τις εικόνες στη σημειολογία, αλλά και ταυτόχρονα με εικόνα και λόγο είτε ως παραθέματα ή σημειώσεις ή ακόμα και με μορφή πειραματικού χαρακτήρα μέσω αναδιάταξης συλλαβών και λογοπαιγνίων. Μια διαδικασία αποδόμησης της πληροφορίας μέσω της οποίας τελικά υποδεικνύεται μία καμουφλαρισμένη αλήθεια (;).

Ένα παράδειγμα στο οποίο αναφέρονται τα παραπάνω είναι το έργο "σκύλοςκύκλος". Η δουλειά αυτή αποτελεί το προοίμιο του τρέχοντος έργου, όπως και του προηγούμενου. Εδώ κατασκευάστηκε μια φανταστική αλυσιδωτή σχέση. Με την αναδιάταξη των γραμμάτων της λέξης σκύλος σχεδόν προέκυψε η λέξη κύκλος (pseudochromatic plates, 2018). Από αυτή την σύμπτωση - αυτή τη φορά στις λέξεις και όχι στις μορφές - παράγεται ένα σύνολο συνδέσεων. Η σελήνη είναι δορυφόρος της γης και κινείται ελλειπτικά δημιουργώντας τον σεληνιακό κύκλο. Ο κύκλος συμβολίζει την ολότητα. Ο σκύλος είναι το ιερό ζώο της σελήνης (με βάση την ελληνική μυθολογία), παράλληλα αποτελεί σύμβολο πίστης- συντροφικότητας και δορυφόρο του ανθρώπου στην μεταξύ τους σχέση, όπως η σελήνη (σκύλος) με την γη (άνθρωπος). Συχνά κυνηγάει την ουρά του κάνοντας κύκλους γύρω από τον εαυτό του όταν θέλει να προσανατολιστεί για να ξαπλώσει (σκύλοςκύκλος, 2018). Στην συνέχεια γίνεται συσχέτιση μεταξύ των φυλών του σκύλου (περίπου 360), με τις μοίρες του κύκλου (360 °), τις μέρες του έτους (365), την απόσταση γης - σελήνης (356.400 χλμ.) και τη διάμετρο της σελήνης (3.476χλμ). Σε πολλά αρχαία νομίσματα (κύκλος) συναντάμε έναν σκύλο να τα διακοσμεί.

Άγιος Χριστόφορος ο
"κυνοκέφαλος"

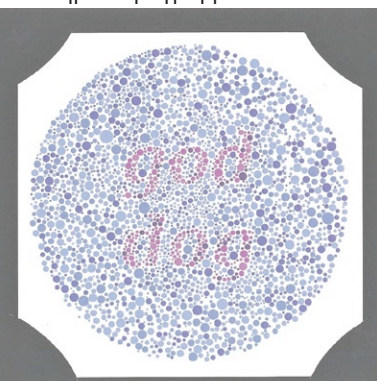
Σύμπτωση / Ασύνδετο σχήμα

Η λέξη προσκυνώ, πιθανότατα προκύπτει από την πρόθεση προς και τη λέξη κύων- κυνέω (φιλώ-χαίρομαι-υποδέχομαι με χαρά) και σημαίνει μιμούμαι τον σκύλο. Επιπλέον η μύτη του σκύλου είναι όμοια με το σχέδιο ενός ιωνικού κιονόκρανου το οποίο δημιουργείται βάσει δύο κύκλων (κύων- κίων, 2018).

Ομοίως το σχήμα μιας t- bone μπριζόλας (φ [phi] - bone steak, 2018) - όπου κρέας η κύρια τροφή του σκύλου και μέσο στην εκπαίδευσή του - συμπίπτει με την χρυσή αναλογία του Fibonacci. Όλη αυτή η ομάδα πληροφοριών και η συνομιλία του δίπολου σκύλος-κύκλος ιχνογραφεί με σαρκαστικό τόνο μια μηχανορραφία, σχολιάζοντας έτσι αυτό το συνονθύλευμα παραφιλολογίας και αλχημείας. Ωστόσο προκύπτει στο τέλος η παραδοχή μιας ολικής αποδοχής των πάντων, αφήνοντας την επίγευση ενός ακέραϊου αναπάντητου ερωτήματος, σαν την κυκλική ροή του χρόνου που συνεχώς ανανεώνεται. Συμπερασματικά, το τρίπτυχο σελήνη (πανσέληνος) - κύκλος - σκύλος, μεταφράζεται ως "ολοκλήρωση - υπερβατικό - αλτρουϊσμός/ ταπεινότητα". Στην "συνάρτηση μίας ατελέσφορης προσμονής" ερευνάται η αντίθετη όψη, αυτή του τρίπτυχου "άνθρωπος - ημιτελής/ προσμονή (ημισέληνος) - εγωκεντρισμός".

Pseudo- chromatic plates, 2018
Laika, η σκυλίτσα που
χρησιμοποιήθηκε στο σοβιετικό
διαστημικό πρόγραμμα

Σύμπτωση / Παρειδωλία

Ακόμη ένα φαινόμενο που εντάσσεται στο φάσμα των συμπτώσεων είναι η παρειδωλία. Παρειδωλία είναι η ψυχολογική αντίδραση του να βλέπουμε πρόσωπα και άλλα σημαντικά σε αντικείμενα καθημερινής χρήσης. Είναι μια μορφή αποφένιας, στην οποία οι άνθρωποι βλέπουν μοτίβα ή συνδέσεις μεταξύ τυχαίων, ασύνδετων δεδομένων. Έχουν υπάρξει πολλές περιπτώσεις, όπου οι άνθρωποι ισχυρίζονται ότι βλέπουν θρησκευτικές εικόνες σε απρόσμενα μέρη, ιδιαίτερα πρόσωπα θρησκευτικών προσωπικοτήτων. Για παράδειγμα, τον Σεπτέμβριο του 2007, ένας ρόζος δέντρου που έμοιαζε με μαϊμού, οδήγησε τους πιστούς στην Σιγκαπούρη να αποτίσουν φόρο τιμής στο θεό μαϊμού.

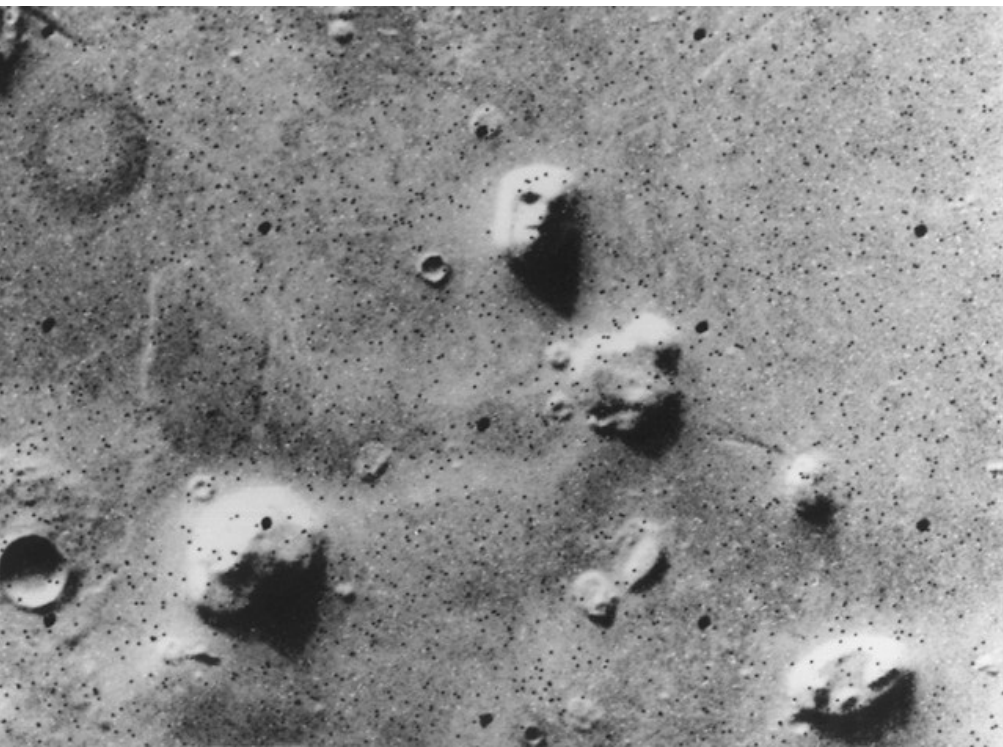
Το 1976 η NASA έστειλε δύο διαστημικά σκάφη που ονομάζονταν Viking 1 και Viking 2 στον Άρη. Τα δύο διαστημόπλοια τράβηξαν φωτογραφίες από την επιφάνεια του πλανήτη και τις έστειλαν πίσω στους επιστήμονες της NASA στη Γη. Μία εικόνα, η οποία ελήφθη στις 25 Ιουλίου του 1976 από το Viking 1 έδειξε κάτι που έμοιαζε με πρόσωπο πάνω στα βράχια.¹²

«Τα ευρήματά μας υποδηλώνουν ότι η ανθρώπινη επεξεργασία προσώπου έχει μια ισχυρή συνιστώσα η οποία μέσω αισθητηριακών πληροφοριών και με την παραμικρή ένδειξη χαρακτηριστικών, μπορεί να οδηγήσει στην ερμηνεία της εικόνας ως πρόσωπο.»

«Αυτή η τάση να ανιχνεύουμε πρόσωπα σε αμφίβολες οπτικές πληροφορίες, είναι ιδιαίτερα προσαρμοστική, δεδομένης της ύψιστης σημασίας των προσώπων στην κοινωνική ζωή μας και το υψηλό κόστος που προκύπτει από την αποτυχία στο να εντοπίσουμε ένα πραγματικό πρόσωπο.»¹³

12 <http://peoo.gr/παρειδωλία/> (τελευταία πρόσβαση 30.08.2020)

13 <http://peoo.gr/παρειδωλία/> (τελευταία πρόσβαση 30.08.2020)

3. The function of unfruitful expectations /
Η συνάρτηση μίας ατελέσφορης προσμονής.

Ο χρόνος.

Η εξελικτική πορεία μιας μπανάνας /
η προσμονή ως πρώτη
και τελευταία εμπειρία.

synthesis of individual expectations
 of ourselves in different positions

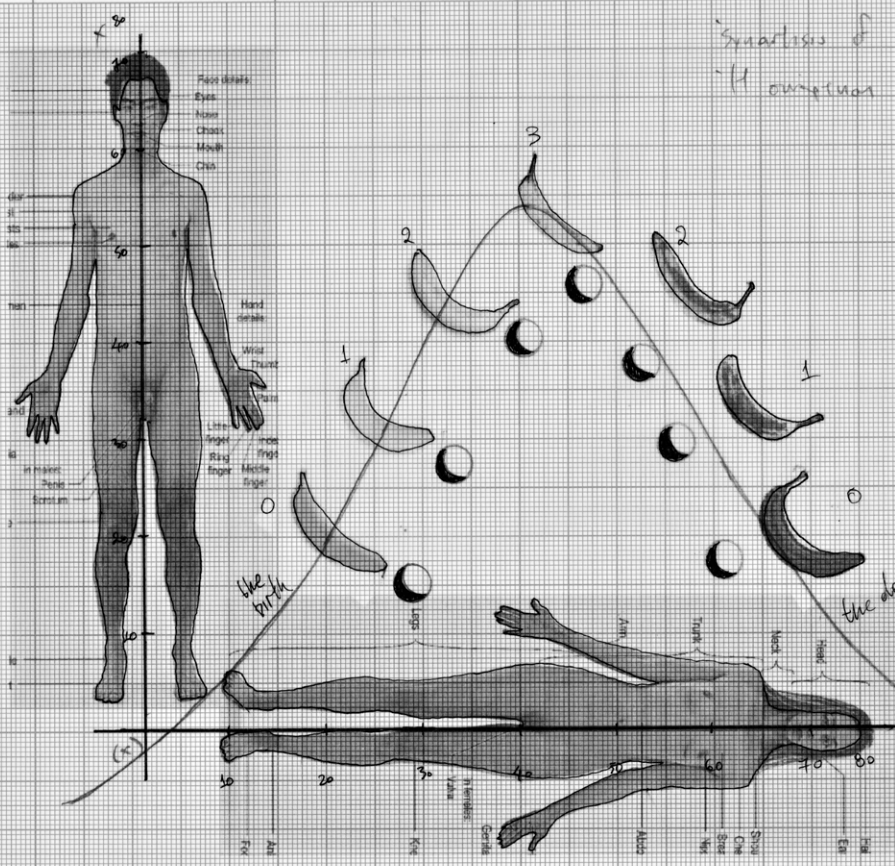

Fig 1.

Χρόνος / Ξελήνη - ημισέληνος και κύκλος

Ο χρόνος εννοείται ως "η ακαθόριστη κίνηση της ύπαρξης και των γεγονότων στο παρελθόν, το παρόν, και το μέλλον, θεωρούμενη ως σύνολο"¹⁴. Γενικά χαρακτηρίζεται ως η ακριβής μέτρηση μιας διαδικασίας από το παρελθόν στο μέλλον. Ο Kant ορίζει τον χρόνο ως καθαρή μορφή εποπτείας η οποία υπάρχει πριν από την εμπειρία στην ανθρώπινη συνείδηση και κατά την άποψη των φυσικών δεν μπορούμε να μιλάμε για τον χρόνο αυτό καθ' αυτό αλλά για τον χρόνο σε σχέση με κάτι. Η κίνηση γενικότερα ούτε μπορεί να διακοπεί αλλά και ούτε να αντιστραφεί στην έννοια του χρόνου. Ο κύκλος μέρας και νύχτας ρυθμίζει στον άνθρωπο και το βιολογικό του ρολόι που φαίνεται να είναι αρκετά ακριβές. Ωστόσο, φαίνεται να υπάρχουν στιγμές που ο χρόνος περνά πιο αργά ή πιο γρήγορα. Περιμένοντας κάτι καρφώνοντας το βλέμμα στο ρολόι αισθανόμαστε ο χρόνος να κυλά αργά. Η φύση του χρόνου υπήρξε ένα από τα μείζονα προβλήματα της φιλοσοφίας από την αρχαιότητα. Είναι ορθό να βλέπουμε τον χρόνο να κυλά; Κι αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, κυλά από το μέλλον στο παρελθόν με την ανθρωπότητα κολλημένη σαν βάρκα στη μέση του ποταμού; Ή μήπως κυλά από το παρελθόν προς το μέλλον, παρασύροντας τη βάρκα με τη ροή του; Αν επιθυμούμε να απορρίψουμε την εικόνα της ροής, πώς μπορούμε να συλλάβουμε το πέρασμά του; Τι είναι αυτό που δίνει στο χρόνο την κατεύθυνσή του; Υφίσταται η άχρονη ύπαρξη ή μήπως η ύπαρξη γίνεται αντιληπτή μόνο μέσα στα όρια του χρόνου όπως στην ανθρώπινη φιγούρα του έργου που φαντάζει εγκλωβισμένη εντός της λευκής μάζας χρώματος;

Το αίνιγμα του χρόνου είναι εν μέρει το αίνιγμα της έναρξης, γιατί εκεί βρίσκεται η βάση του παρελθόντος. Η έναρξη είναι το παρελθόν. Ωστόσο, καθημερινά γίνεται μια νέα έναρξη μέσα στην περιοδική κίνηση της ημέρας. Βάσει της σύλληψης του Hermann Gunkel το σύνολο όλων αυτών των επαναλαμβανόμενων ενάρξεων το αποκαλούμε χρόνο. Τέτοιες είναι και οι μπανάνες - ημισέληνοι στο ημερολόγιο, (φαινομενικά) μεταβαλλόμενα χρονικά στιγμιότυπα. Ζούμε στο χρόνο και καθημερινά βιώνουμε τη νέα έναρξη σε κάθε έργο που αναλαμβάνουμε να εκπληρώσουμε. Εκείνο που λείπει κατά την άποψή του είναι το γεγονός ότι η ανθρωπότητα δεν κατανοεί τη μαγεία της νέας έναρξης, δηλαδή την αέναη μετάβαση από το παρελθόν στο παρόν.¹⁵

14 Simon Blackburn, "time", The Oxford Dictionary of Philosophy, Oxford University Press, 1996, p. 637-378

15 Hermann Gunkel, Creation and Chaos in the Primeval Era and the Eschaton. Translated by K. William Whitney Jr., Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans (published 2006). 1895 p. 115-29

Χρόνος / Σελήνη - ημισέληνος και κύκλος

“Τι είναι, λοιπόν, ο χρόνος; Αν δε με ρωτά κανείς, γνωρίζω. Αν, όμως, θέλω να το εξηγήσω σε κάποιον που με ρωτά, δε γνωρίζω. Αλλά σε κάθε περίπτωση τολμώ να πω πως τούτο γνωρίζω. Αν τίποτε δεν τελειώνει, δε θα υπήρχε παρελθόν. Αν τίποτε δεν πλησίαζε, δε θα υπήρχε μέλλον. Αν τίποτε δεν υπήρχε, δε θα υπήρχε και παρόν. Όμως, πώς είναι δυνατόν να υπάρχει το παρελθόν και το μέλλον, αφού το παρελθόν πέρασε και το μέλλον δεν έχει έρθει ακόμη; Από την άλλη, αν το παρόν ήταν πάντα παρόν και δεν κυλούσε, το παρελθόν δε θα ήταν χρόνος αλλά αιωνιότητα. Αλλά, αν ήταν το παρόν μόνο χρόνος, γιατί κυλά στο παρελθόν, πώς μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει; Υπάρχει, μόνον γιατί κάποια στιγμή θα πάψει να υπάρχει. Το μόνο, λοιπόν, που μπορούμε να βεβαιώσουμε είναι ότι ο χρόνος οδηγεί στη μη- ύπαρξη.”¹⁶ Εδώ χρειάζεται να θυμηθούμε τον περίφημο διαχωρισμό του Henri Bergson ανάμεσα στον χωροχρόνο και τον καθαρό χρόνο. Ο χωροχρόνος είναι ο χρόνος των ρολογιών μας, μια υβριδική έννοια που προκύπτει από την εισβολή της ιδέας του χώρου στην επικράτεια της καθαρής συνείδησης. Πρόκειται για την εμπειρία του χρόνου, έτσι όπως την οργανώνει ο άνθρωπος στο χώρο, ως ακολουθία χρονικών μονάδων. Η ιδιαιτερότητά του έγκειται στο γεγονός ότι κυλά γύρω από το σώμα μας σαν ρευστή μάζα, είναι αψηλάφητος. Δεν υπάρχει σταθερό παρόν. Είτε είναι ήδη παρελθόν ή είναι ακόμη μέλλον. Ο άνθρωπος είναι προσωρινός, φευγαλέος, καθώς δεν μπορεί να αδράξει σταθερά ένα σημείο και να αντισταθεί στο ρεύμα. Στην πραγματικότητα είμαστε ο χρόνος. Από φιλοσοφικής άποψης ο χώρος δεν βιώνεται ως συνεχές, αλλά ως ένας αριθμός νησίδων (σωμάτων) ανάμεσα στις οποίες υπάρχει μόνον κενό. Συνεπώς, τόσο ο χώρος όσο και ο χρόνος δεν είναι παρά μορφές της ζωής, που δημιουργεί επιλέγοντας καθοριστικά σημεία και διαστήματα στο χωροχρονικό συνεχές.¹⁷ Στα Φυσικά του ο Αριστοτέλης παρατηρούσε ότι υπάρχει ένας κύκλος σ’ όλα τα πράγματα που έχουν φυσική κίνηση, γεννιούνται και παρέρχονται. Αυτό συμβαίνει επειδή όλα τα πράγματα διακρίνονται από το χρόνο και αρχίζουν και λήγουν σαν να ταιριάζουν μ’ ένα κύκλο. Γιατί ακόμα και ο ίδιος ο χρόνος θεωρείται ότι είναι ένας κύκλος.

¹⁶ Άγιος Αυγουστίνος, Εξομολογήσεις, εκδόσεις Πατάκης, 9η έκδοση, 2018, XI 1415

¹⁷ [https://archive.gr/ο αρχηγος και ο εσχατος χρονος, Κ. Καλογερόπουλος \(τελευταία πρόσβαση στις 30.08.2020\)](https://archive.gr/ο αρχηγος και ο εσχατος χρονος, Κ. Καλογερόπουλος (τελευταία πρόσβαση στις 30.08.2020))

Χρόνος / Σελήνη - ημισέληνος και κύκλος

Η Σελήνη κινείται ελλειπτικά (σεληνιακός κύκλος) και ασκεί ισχυρή βαρυτική επίδραση στη γη (παλιρροϊκή αλληλεπίδραση), αλλά και επηρεάζοντας τον άξονα περιστροφής της. Αποτελεί για την ανθρωπότητα ένα παγκόσμιο και διαχρονικό πνευματικό σύμβολο. Το όνομά της ετυμολογείται από το σέλας (φως). Οι άπειρες νέες σελήνες συμβολίζουν τα άπειρα χρονικά σημεία του κάθε πέρατος που αυτομάτως σηματοδοτεί μία νέα αρχή ενώ ιερό της ζώο θεωρείται ο σκύλος. Η σημαντική επιρροή της αναγνωρίσθηκε από αρχαιοτάτων χρόνων και αποτυπώθηκε στις λατρείες όλων των λαών. Οι αρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι η Σελήνη ασκούσε επιρροή σε πολλούς διαφορετικούς τομείς και προκαλούσε υπερένταση, άγχος, αυπνία, κατάθλιψη ή ευτυχία. Πίστευαν ότι σε αυτήν οφειλόταν η δροσιά, και ότι επηρέαζε την έμμηνο ρύση των γυναικών αλλά και τον τοκετό. Επιπλέον, ότι σχετιζόταν με την ανάπτυξη των φυτών, ότι επηρέαζε τα ζώα και πως η καλή ή κακή υγεία των ανθρώπων εξαρτιόταν από αυτήν. Η Σελήνη, ήταν η θεά του Έρωτα, ενώ η ένωση της με τον Ήλιο, αποτελούσε το πρότυπο του γάμου (στέφανα- βέρα= κύκλος). Ο Ευκλείδης ταυτίζει τον κύκλο με τον δίσκο. Ο κύκλος ή ο δίσκος, συμβολίζουν την τελειότητα και την αιωνιότητα. Είναι το σύμβολο που ενώνει το πνεύμα με την ύλη, το σχήμα που δεν έχει ούτε αρχή ούτε τέλος. Ο Ήλιος και η Σελήνη, είναι δύο τέλειοι κύκλοι, πρόκειται για τα αρχέτυπα, που συμβολίζουν την αρσενική (Ήλιος) και θηλυκή (Σελήνη) φιγούρα στην συνάρτηση του έργου. Η πορεία τους στον ουράνιο στερέωμα, τους κάνει σύμβολα του κύκλου της ζωής.

Με τον έσχατο χρόνο, ή αλλιώς εσχατολογία, εννοείται η άποψη του ανθρώπου για γεγονότα που συμβαίνουν στα όρια του δημιουργημένου κόσμου, για το τι υπήρχε πριν τη δημιουργία του και για το τι θα υπάρξει μετά το τέλος του. Περιλαμβάνει τη δόξα και το μεγαλείο της πρώτης ημέρας, καθώς και τον τρόπο της τελευταίας ημέρας. Όμως, ο αποκαλούμενος πρωτόγονος άνθρωπος δε γνωρίζει τίποτα για την εσχατολογία. Γνωρίζει μόνο τον αρχέγονο χρόνο, που κατά την άποψή του κυριαρχεί σε όλη τη ζωή. Η ιδέα του τέλους του χρόνου είναι πιθανώς προσπάθεια αναιρέσης της αιώνιας στάσης, μια προσπάθεια για να σπάσει ο κύκλος. Σύμφωνα με τα λόγια του Walther von der Vogelweide:

Η εξελικτική πορεία μιας μπανάνας

“Εκείνος που δεν είχε ποτέ αρχή, Εκείνος που μπορεί να φτιάξει μια νέα αρχή, Εκείνος σίγουρα μπορεί να φέρει και το τέλος ή την αιωνιότητα”.¹⁸ Τα βασικά στοιχεία του χωροχρόνου είναι γεγονότα. Στο ταμπλό του χωροχρόνου, ένα γεγονός έχει μια μοναδική θέση σε μια μοναδική στιγμή. Ο άνθρωπος διαμορφώνεται μέσα από συμβάντα, τα οποία πιστοποιούν την ύπαρξη του σε αυτό το πεδίο. Στην παρούσα συνθήκη αυτά τα στιγμιότυπα διαμορφώνονται μέσα στην ροή του χρόνου και αφορούν την αρχή κάθε νέας επιδίωξης, την προσμονή για “ κτήση”. Στην πάροδο της ανθρώπινης ζωής, ο χαρακτήρας αυτών των στιγμιότυπων (προσμονών) διατηρείται ισχυρός και επαναλαμβάνεται δημιουργώντας ένα σύνολο (ανεκπλήρωτων) προσδοκιών, που ταξινομείται υπό τη μορφή ημι- σεληνιακού ημερολογίου.

Ουσιαστικά η κάθε μέρα φορτίζεται από μία προσμονή, όπου η αδυναμία του ανθρώπου να την διαχειριστεί τον απορροφά, τον μεταφέρει σε έναν παράλληλο κόσμο εξελισσόμενης ακινησίας, με συνέπεια να τον καταβάλει, μη ολοκληρώνοντας αυτό που άρχισε. Συνεπώς σ’ αυτό το υβριδικό (ημι) σεληνιακό ημερολόγιο ο χρόνος είναι μόνιμα παγιωμένος σε θέση εκκίνησης, ρέει, παραμορφώνεται η όψη του από την τριβή, χωρίς όμως να εξελισσεται, να τελεσφορεί.

Όλα είναι στο -ημι. Η ημισέληνος που αναμένει να γίνει πανσέληνος (crescent από το λατινικό *crescere*= to grow, αυξάνομαι) έχει χρησιμοποιηθεί με πολλούς τρόπους, οι κύριοι είναι ως σύμβολο θρησκειών, εμβλήματα κρατών, στην αρχαία μυθολογία κ.ά. Ο όρος ημισέληνος εμφανίζεται στην τοπογραφία για να περιγράψει το σχήμα των συνοριακών γραμμών, αλλά και στην αρχιτεκτονική χαρακτηρίζοντας την χωροταξική σύνθεση κτιρίων που σχηματίζουν σχήμα μηνίσκου. Η ημισέληνος ως σύμβολο μίας προσμονής η οποία ίσως να είναι ρηχή και πρόσκαιρη αντικαθίσταται αλληγορικά από μια μπανάνα.

18 <https://archive.gr/o> αρχέγονος και ο έσχατος χρόνος, Κ. Καλογερόπουλος (τελευταία πρόσβαση στις 30.08.2020)

Η εξελικτική πορεία μιας μπανάνας

Η προφανής σχηματική τους ομοιότητα αποτελεί το έναυσμα αυτής της παράδοξης συσχέτισης. Η μπανάνα έχει μια άρρηκτη σχέση με τον χρόνο, έτσι όπως και η σελήνη έτσι κι αυτή έχει τις χρονικές φάσεις της. Για την ακρίβεια έχει οχτώ φάσεις ωρίμανσης¹⁹, όσες και οι βασικές σεληνικές φάσεις²⁰. Η κυκλική πορεία των σεληνιακών φάσεων, από την αρχή στην κορύφωση και πάλι στην αρχή, ταυτίζεται με την πορεία της ζωής του ανθρώπου, από την γέννηση στο απόγειο της ζωτικότητας και πάλι στον θάνατο (γέννηση).

Έτσι και η μπανάνα, γεννιέται, φτάνει στο ανώτερο επίπεδο μορφολογικά-γευστικά και μετά αποσυντίθεται. Κάθε σοδειά συλλέγεται, το φυτό όμως για να “ξαναγεννηθεί” θα πρέπει να “πεθάνει”, για να ξανακαρποφορήσει θα πρέπει να κοπεί σχεδόν από την ρίζα του, όπως με την ίδια την ζωή που με κάθε θάνατο γεννιέται μια νέα ζωή. Ο άνθρωπος έχει την ανάγκη των πρόσκαιρων απολαύσεων, δημιουργώντας τετριμμένες προσδοκίες για πράγματα. Μέσα από αυτή τη διαδικασία φθείρεται και κατά μία έννοια υποβιβάζει την νοημοσύνη του, χρησιμοποιώντας τον εγκέφαλό του περισσότερο σε επιφανειακά ζητήματα.

Η μπανάνα σαν μια από τις αγαπημένες τροφές του χιμπαντζή, δηλαδή του κοντινότερου είδους στον άνθρωπο, χαρακτηρισμένη από το κωμικό στοιχείο μιας ρορ ανάλαφρης κουλτούρας εικονογραφεί αυτές τις επιφανειακές προσδοκίες- προσμονές, οι οποίες φοντάρουν στο λογαριθμικό φύλλο, δηλαδή σε χαρτί που αποτελείται από κλίμακες υποδιαίρέσεων που λέγονται κύκλοι και χρησιμοποιείται κυρίως σε ελλειπτικά διαγράμματα.

19 publications.ari.gov.cy/pe/2007/P.E.16.pdf (τελευταία πρόσβαση 01.09.2020)

20 <https://solarsystem.nasa.gov/moons/earths-moon/lunar-phases-and-eclipses/> (τελευταία πρόσβαση 01.09.2020)

Τρία-τέταρτα

Ελαφρά πλήρης
τρία-τέταρτα

Πλήρης
τρία-τέταρτα

Πλήρης

Σχήμα 1. Εξέλιξη διατομής και συλλεκτικής ωριμότητας της μπανάνας (Ochse et al., 1961).

3. The function of unfruitful expectations /
Η συνάρτηση μίας ατελέσφορης προσμονής.

Ο άνθρωπος ως μηχανισμός/
η προσμονή ως πρώτη
και τελευταία εμπειρία. Η επιθυμία

Ο άνθρωπος ως μηχανισμός / η προσμονή ως πρώτη και τελευταία εμπειρία. Η επιθυμία

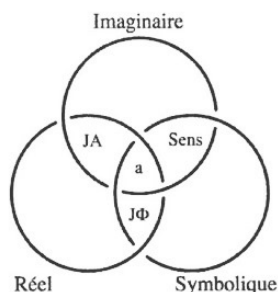
Ο άνθρωπος είναι ο πιο σύνθετος και ταυτόχρονα ο πιο απλός μηχανισμός. Ποτέ δεν απελευθερώνεται από την αντίφαση της ύπαρξής του, δεν μπορεί να απαλλαγεί από το μυαλό του, ακόμα κι αν το ήθελε. Δεν μπορεί να απαλλαγεί από το σώμα του όσο ζει και το σώμα του τον κάνει να θέλει να ζήσει. Από την γέννησή του μέχρι και τον θάνατό του βάλλεται από εξωτερικές επιρροές, ίσως οι δύο πιο κρυστάλλινες πνευματικές συνθήκες του είναι πριν την γέννηση και λίγο πριν τον θάνατο, όπου οι εξωτερικοί παράγοντες δεν έχουν τόση επίδραση πάνω του, ενώ σε αυτές τις δύο περιπτώσεις τα ανθρώπινα συναισθήματα είναι πλέον απλούστερα και λιγότερα, με αμετάβλητο αυτό της προσμονής.

Σε διαφοροποίηση με τα υπόλοιπα ζώα η σημαντικότερη διαφορά είναι πως ο άνθρωπος δεν ρυθμίζει τα ένστικτά του βάσει του περιβάλλοντός του, η αδυναμία του αυτή όμως είναι η βάση της δύναμής του, δηλαδή η ανάπτυξη της ικανότητας της σκέψης. Το γεγονός ότι περιμένουμε κάτι να συμβεί χωρίς να γνωρίζουμε την έκβασή του μας κρατάει σε υπερδιέγερση έτσι η επιθυμία γεννά την προσμονή. Το πρόβλημα στην εξίσωση προκύπτει γιατί μέσα από τη σκέψη και το συναίσθημα ο άνθρωπος μπορεί να ενεργοποιήσει αυτούς τους μηχανισμούς χωρίς να υπάρχει πραγματική βιολογική απειλή προς την επιβίωση, ουσιαστικά σαν μηχανισμός παράγει ουτοπίες ή "ψευδαισθήματα" στα οποία αφιερώνεται. Το ανθρώπινο σώμα θα λέγαμε πως θυμίζει παρόλη την φυσικότητα και οργανικότητα του, μια βιομηχανική γραμμή παραγωγής, με προκαθορισμένους στόχους ζωής και ιδεατά συναισθήματα. Έχουμε να κάνουμε με την επιθυμία γι' αυτό που δεν είναι παρόν, που ποτέ δεν αρκεί, που μόλις αποκτηθεί απαξιώνεται. Η ιδέα της διαρκούς ανανέωσης (υλικών και μη αποκτημάτων), της επιταγής του "επιθυμείτε" αποδεικνύεται ασύμβατη με τη διατύπωση του Jacques Lacan για την ερωτική αγάπη: «η αγάπη είναι πάντα αγάπη για το όνομα»²¹. Ο Lacan διαχωρίζει την επιθυμία από την ανάγκη και το εκφερόμενο αίτημα. Όμως επιθυμία, για τον Lacan, είναι επίσης, να έχεις τη δική σου επιθυμία: όχι μια ζωή αναλώσιμη που, αντί να βρίσκεται, χάνεται στην επιθυμία του Άλλου. Η επιθυμία δεν μπορεί ποτέ να ικανοποιηθεί, είναι η συνεχής αναζήτηση της πρώτης εκείνης άμεσης ικανοποίησης του βρέφους όταν δεν υπήρχε ακόμα αναπαράσταση της ικανοποίησης.

21 www.lacaninireland.com/web/translations/ Lacan, J. 1958-1959 The seminar of Jacques Lacan, book VI, Desire and interpretation, Translated by Cormac Gallagher from unedited French typescripts, (τελευταία πρόσβαση στις 01/06/20)

Ο άνθρωπος ως μηχανισμός / η προσμονή ως πρώτη και τελευταία εμπειρία. Η επιθυμία

Τότε, η κάλυψη της ανάγκης του βρέφους ήρθε αναπάντεχα χωρίς την διατύπωση αιτήματος, φέροντας μαζί της ένα πλεόνασμα, αυτό της φροντίδας και της αγάπης. Το άτομο, αυτήν την ικανοποίηση την οποία δεν ζήτησε αλλά του δόθηκε χωρίς άλλο προηγούμενο, θα την αναζητά σε όλη του την ζωή θέτοντας στην θέση της διάφορα αντικείμενα που ποτέ όμως δεν θα μπορέσουν να καλύψουν την επιθυμία. Το αντικείμενο / αίτιο της επιθυμίας ο Lacan το ονόμασε μικρό *a* και το έθεσε στο κέντρο της ένωσης των τριών τάξεων που απαρτίζουν την ανθρώπινη υπόσταση. Η ενόρμηση, όπως λέει ο Sigmund Freud, «εμφανίζεται σαν οριακή έννοια ανάμεσα στο ψυχικό και το σωματικό, σαν ψυχικός αντιπρόσωπος των διεγέρσεων που πηγάζουν στο εσωτερικό του σώματος και αναδύονται στο ψυχισμό». Η ενόρμηση είναι το «έργο» δηλαδή η διαφορά δυναμικού, που επιβάλλεται στο ψυχικό σαν συνέπεια του δεσμού του με το σωματικό. Συνεπώς η ικανοποίηση της επιθυμίας δεν μπορεί να υπάρξει μέσα στην πραγματικότητα αλλά μόνο μέσα στην διάσταση της ψυχικής πραγματικότητας. Για τον Lacan η επιθυμία δεν μπορεί ποτέ να ικανοποιηθεί, η πίεσή της είναι συνεχής και «αιώνια, επιθυμία είναι πάντοτε η επιθυμία για κάτι άλλο».²²

Αφού είναι αδύνατον κανείς να βρει αυτό που εξ ορισμού αιώνια λείπει, το αντικείμενο της επιθυμίας μετατίθεται διαρκώς μετονομαζόμενο. Η επιθυμία παραπέμπει πάντα σε μια σειρά υποκατάστατων επιθυμιών με υποκατάστατα συμβολικά αντικείμενα που παραπέμπουν στην πρωταρχική επιθυμία, ασυνείδητα. Η επιθυμία στέκεται πάντα απόμερα, καθότι μονίμως μας ξεγλιστράει, αφού επιδιώκει, πάντα και με κάθε κόστος, ένα αντικείμενο, που δεν είναι ποτέ αυτό. Ίσως η προσμονή του επιθυμητού να είναι ο φόβος προς την ελευθερία.²³

22 www.lacaninireland.com/web/translations/ Lacan, J. 1958-1959 The seminar of Jacques Lacan, book VI, Desire and interpretation, Translated by Cormac Gallagher from unedited French typescripts, (τελευταία πρόσβαση στις 01/06/20).

23 Η έννοια της επιθυμίας στην Λακανική θεωρία Κυβέλου Ευαγγελία, MSc Κλινικής Ψυχολογίας και Ψυχοπαθολογίας, δημοσίευση στα Τετράδια Ψυχιατρικής, No 105, Αθήνα, Μάρτιος 2009, σ.σ. 54-62.

Το Εγώ, το Υπερεγώ και το Εκείνο, μια ηθική σύγκρουση

Επόμενο είναι να αναρωτηθούμε αν και κατά πόσο η προσμονή είναι ένα εγωκεντρικό συναίσθημα, αν οι επιθυμίες ως παράγωγα της προσμονής για ολοκλήρωση διακρίνονται από εγωισμό και προσωπικό όφελος και αν η προσμονή για την ικανοποίηση του άλλου χαρακτηρίζεται και αυτή ως μια εγωκεντρική πράξη εκπλήρωσης αυτής της προσμονής. Εδώ υπάρχει ένα ηθικό ερώτημα το οποίο ίσως να απαντάται στον ρελατιβισμό ο οποίος υποστηρίζει πως μπορούν να συνυπάρξουν αντιτιθέμενες ηθικές προτάσεις που να είναι το ίδιο έγκυρες μεταξύ τους και με την ίδια αξία. Στην δυτική κουλτούρα υπάρχει η ιδέα της εκπλήρωσης των υψηλών προσδοκιών, της εξασφάλισης της (υλικής) ευτυχίας, ενώ ο άνθρωπος χάρη στη Λογική του έχει δημιουργήσει έναν υλικό κόσμο που ξεπερνά ακόμα και τα όνειρα ή τις ουτοπίες του, έχοντας αμυδρή αίσθηση για την ματαιότητα των ενεργειών του.²⁴

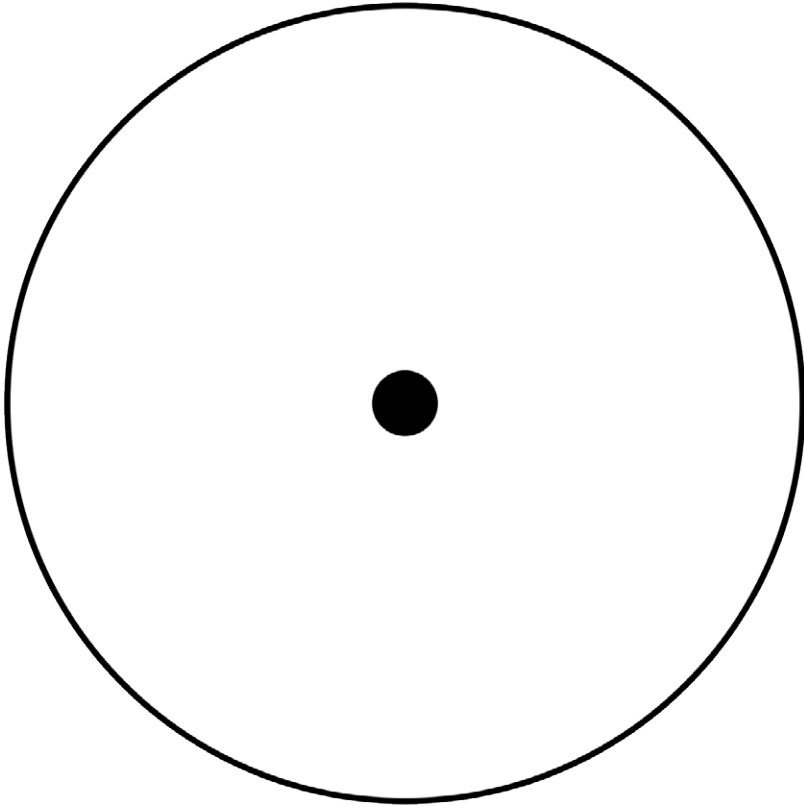
Σε αυτή τη περίπτωση μπορούμε να διακρίνουμε το συγκρουσιακό στοιχείο το οποίο δρα στον εαυτό μας, από τον εαυτό μας.

Μία σχέση τριβής μεταξύ του ανθρώπου (Εγώ),

της προσμονής- επιθυμίας του - μπανάνα - (Εκείνο) και του container (Υπερεγώ).

Σύμφωνα με αυτό το δομικό μοντέλο το Εκείνο αντιπροσωπεύει τα κίνητρα, τα ένστικτα, τις επιθυμίες και τις βιολογικές ανάγκες του ατόμου και κατά συνέπεια είναι έμφυτο, το Εγώ αποτελεί το λογικό μέρος που αν και δεν είναι έμφυτο, αναπτύσσεται και καλλιεργείται με την επίδραση της συσσωρευμένης εμπειρίας και τέλος το Υπερεγώ αντιπροσωπεύει όλες τις θετικές ηθικές και κοινωνικές αξίες του ατόμου, αποτελώντας κατά κάποιο τρόπο την ηθική συνείδηση. Το Εκείνο λειτουργεί με την αρχή της ευχαρίστησης με απώτερο σκοπό την απομάκρυνση του πόνου και την εκπλήρωση των ενστίκτων του ατόμου. Το Εκείνο είναι το ασυνείδητο, το άγνωστο και το αρχέγονο στοιχείο του ψυχισμού. Περιέχει κάθε τι που φέρνει ο άνθρωπος μαζί του με τη γέννηση. Είναι, επομένως ο τόπος των ενορμήσεων, ενορμήσεις ζωής (libido [μπανάνα]) και θανάτου, ο τόπος του απωθημένου. Είναι το σκοτεινό, απρόσιτο μέρος της

24 Erich Fromm, Ο άνθρωπος για τον εαυτό του, Έρευνα στην ψυχολογία της Ηθικής, εκδόσεις Μπουκουμάνη, Β' έκδοση, 1974. σ. σ 122, 128-129

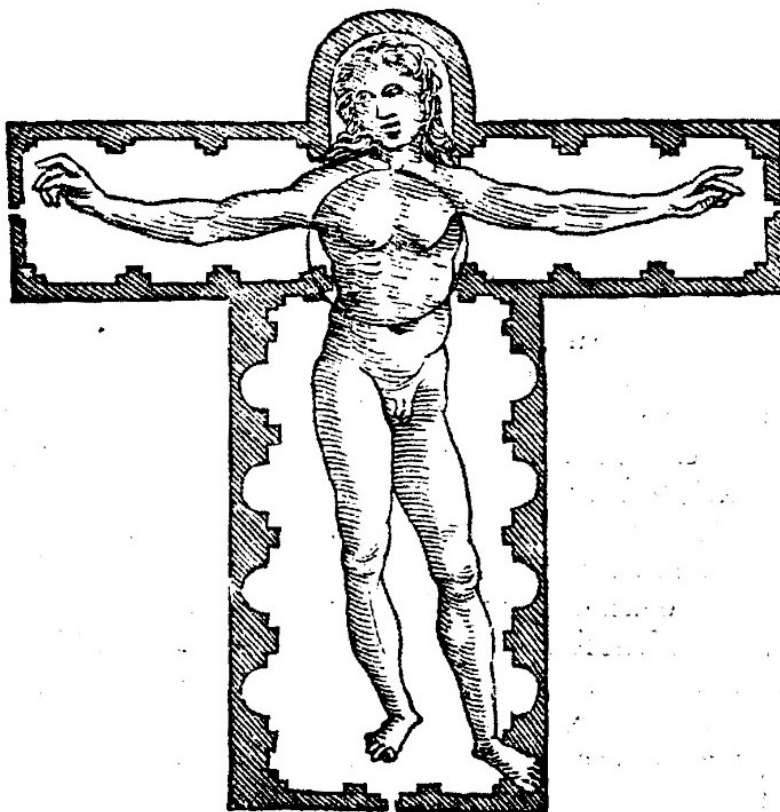

3. The function of unfruitful expectations /
Η συνάρτηση μίας ατελέσφορης προσμονής.

Το ανθρώπινο σώμα ως ανάπτυγμα

i) Καθεδρικός

Dell' Architettura

Το ανθρώπινο σώμα ως ανάπτυγμα ι). Καθεδρικός

Αυτή η αναζήτηση του Εγώ και η ολοκλήρωση του ενδέχεται να προϋπάρχει αναλόγως του πως θα την προσεγγίσουμε, αν την ανακαλύπτουμε ή την εφευρίσκουμε. Εδώ και αρκετούς αιώνες υπάρχει η θεώρηση για την σχέση του χριστιανικού ναού με το ανθρώπινο σώμα ή με το σώμα του Χριστού και την σταύρωση. Το αρχιτεκτονικό του σχέδιο και κυρίως η κάτοψη του και στην συνέχεια η χωροταξική του κατανομή παρομοιάζονται αλληγορικά με την ανατομία του ανθρώπινου σώματος και τα μέρη της μέσα και έξω. Για κάθε τμήμα του ναού αντιστοιχείται μία σωματική χώρα, αναλόγως την εννοιολογική σημασία του κάθε χώρου και της χρήσης του.

Ο William Durandus (ή Guillaume Durandi ή William Durand), περίπου τον 13 ο αιώνα αναφέρθηκε και ο Peter Fingesten επιβεβαιώνει και εστιάζει στις αναφορές του καλλιτέχνη και αρχιτέκτονα της αναγέννησης Pietro Cataneo και στο βιβλίο του "Vitruvian Figure"(1554), τον οποίο απεικονίζει πάνω στην κάτοψη της βασιλικής ενός καθεδρικού ναού. Ο Fingesten αργότερα προσπάθησε να δεισδύσει περισσότερο και αναφέρει πώς οι νευρώσεις των καθεδρικών ναών μιμούνται τα πλευρά μιας ανθρώπινης μορφής και θεωρεί πως στον ναό του Lincoln είναι η καλύτερη έκφραση της ανατομικής εικόνας.²⁵ Επίσης πιστεύει πως τα ημιδιαφανή βιτρό τζάμια στους τοίχους αντιπροσωπεύουν την φωτεινή διαπερατότητα του ανθρώπινου δέρματος. Χρησιμοποιώντας βιβλικές αναφορές ο Fingesten υποστηρίζει ότι το εσωτερικό του καθεδρικού ναού αρχικά προοριζόταν να συμβολίζει το σώμα του Χριστού (ο οποίος καταγράφεται στην Καινή Διαθήκη να συγκρίνει το σώμα του με έναν ναό). Με την αύξηση της αφοσίωσης στην Παναγία τον 12ο αιώνα και μετά, ο καθεδρικός ναός ήρθε επίσης να συμβολίζει το σώμα της. Το σώμα της Μαρίας (και η μήτρα) παραδοσιακά συγκρίθηκε με έναν «ναό του Θεού», οπότε αυτή η μετέπειτα ερμηνεία του καθεδρικού ναού (πραγματικά, μια συγχώνευση ανδρικών και θηλυκών αλληγοριών) έχει νόημα. Οι περιγραφές του Fingesten σχετικά με το πώς «το μυτερό ραβδωτό θησαυροφυλάκιο προτείνει το θώρακα μιας γιγαντιαίας μητέρας που λυγίζει πάνω από το γιο της» και πώς «οι καθεδρικοί ναοί αυξάνονται σε μέγεθος μέχρι να διογκωθούν σαν μια γυναίκα ψηλή με παιδί». Ο Fingesten αναλύει επίσης το εξωτερικό των καθεδρικών ναών, διαπιστώνοντας ότι συμβολίζουν την Ουράνια Ιερουσαλήμ, που βρίσκεται στο όρος Σιών.

25 Peter Fingesten, "Topographical and Anatomical Aspects of the Gothic Cathedral," *Journal of Aesthetics and Criticism* 20, no. 1 (1963):p. 3-23

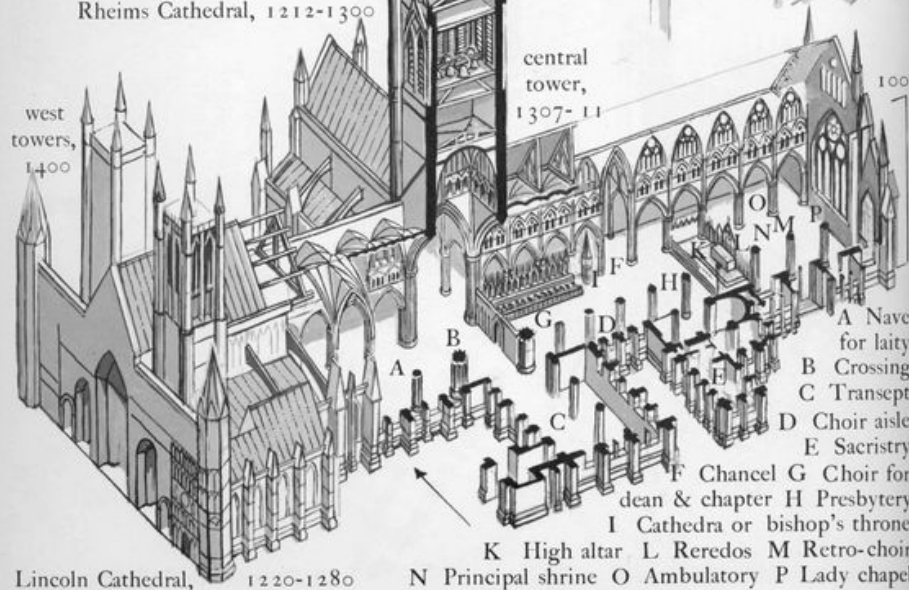
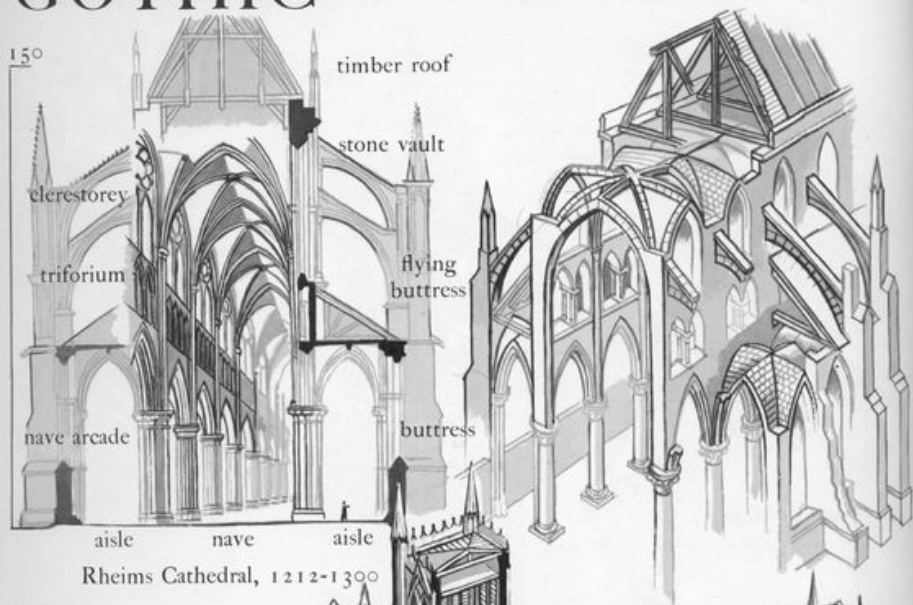
Το ανθρώπινο σώμα ως ανάπτυγμα ι). Καθεδρικός

Ο Fingesten πιστεύει ότι αυτή η ιερή ορεινή εικόνα προκαλείται με διάφορους τρόπους. Διαπιστώνει ότι οι κορυφές των βουνών αναφέρονται στον πύργο διασταύρωσης και στους πύργους της πρόσοψης, ενώ οι κώνοι παραπέμπουν στη σύνοδο κορυφής. Η φύση προκαλείται στην εξωτερική διακόσμηση μέσω λεπτομερειών και κογχών, υπενθυμίζοντας την καιρικές συνθήκες ενός βουνού. Τα υποστηρίγματα χρησιμοποιούνται για να επεκτείνουν αυτόν τον συμβολισμό, υποστηρίζει ο Fingesten και περιγράφει πώς «κρέμονται επισφαλώς σαν γέφυρες χιονιού και παρασύρεται από τα βράχια του υψομετρικού κλίτους». Είναι ένα πολύ ενδιαφέρον και μοναδικό επιχείρημα. Ο Fingesten ερευνά ορισμένες αναφορές κειμένου (πέρα από το βιβλίο της Αποκάλυψης) για να υποστηρίξει το επιχείρημά του. Βέβαια ο Fingesten δεν θέτει πειστικά το επιχείρημά του ώστε να ευθυγραμμιστεί καλά με αυτό που έγραψε ο Durandus τον 13ο αιώνα. (Για παράδειγμα, ο Durandus συνέκρινε τα βιτρό παράθυρα με τις γραφές, όχι με το ημιδιαφανές δέρμα.) Ωστόσο, η ερμηνεία του καθεδρικού ναού του Fingesten είναι πολύ εντυπωσιακή. Ο ίδιος ο άνθρωπος έχει δημιουργήσει μια υπερβατική σχέση οικοδομώντας ναούς απ' τον ίδιο για τον ίδιο, με σκοπό να αναγεννηθεί και να αλλάζει τη στάση του. Ο Χριστιανικός ναός αποτελεί παράδειγμα αντιστοιχίας με το ανθρώπινο σώμα. Συγκεκριμένα, ο νάρθηκας είναι ο χώρος υποδοχής των μη βαπτισμένων, ο τόπος όπου βρίσκονται εκείνοι που οι δεσμοί τους με τον υλικό κόσμο είναι ακόμη ισχυροί, όπως τα πόδια του ανθρώπου που ακουμπάνε στο έδαφος. Ο κυρίως ναός αντιστοιχεί στον κορμό του ανθρώπου όπου βρίσκονται τα εσωτερικά του όργανα παρατεταμένα αριστερά και δεξιά όπως οι δυο πνεύμονες, τα δυο χέρια αλλά και οι θέσεις των γυναικών και των αντρών. Ακριβώς στο μέσο του ναού είναι η καρδιά, ο χώρος κάτω από το μεγάλο πολύφωτο που συμβολίζει τα άστρα. Ο τρούλος της εκκλησίας είναι εικόνα του σύμπαντος και η κεφαλή του ανθρώπου που ορθώνεται από την πλαγιασμένη οριζόντια στάση του (ανάσταση). Τέλος, το Ιερό Βήμα, ο λαιμός του μακροκοσμικού μας ανθρώπου με το Τέμπλο να διαχωρίζει όπως οι ώμοι το κεφάλι με το Άδυτο, το κρανίο δηλαδή όπου βρίσκεται η εστία του ναού, η Αγία Τράπεζα κάτω από την κόγχη της Πλατυτέρας (η γη που στα σπλάχνα της εγκυμονεί τον ήλιο) όπου φυλάσσονται τα οστά των αγίων (η μνήμη του ανθρώπου που συνδέει το τώρα με το χθες). Ο γραπτός λόγος του Ευαγγελίου που εξέρχεται από την Ωραία Πύλη όπως ακριβώς ο λόγος φανερώνει τον νοου όταν προφέρεται από το στόμα. Πράγματι, όπως το σώμα είναι το φαινόμενο της ψυχής έτσι και ο ναός είναι το σώμα του ανθρώπου. Ο ναός είναι η ζωντανή εικόνα της αιωνιότητας μέσα στον χρόνο. Είναι ο χώρος όπου ιστορία και εσχατολογία συνυπάρχουν.

Skull Chapel, Czeremna, Poland, μία από τις 7 εκκλησίες διακοσμημένες ή κατασκευασμένες από ανθρώπινα οστά

GOTHIC

3. The function of unfruitful expectations /
Η συνάρτηση μίας ατελέσφορης προσμονής.

ii) Container

iii) Περιέχον και περιεχόμενο ως
σημαίνον και σημαινόμενο

Το ανθρώπινο σώμα ως ανάπτυγμα i). Καθεδρικός

Σε συνέχεια της παρομοίωσης της κάτοψης του καθεδρικού με το σώμα και τις ερμηνείες περί αυτού, αναπτύσσεται ένα σύμπλεγμα το οποίο αφορά τελικά τον άνθρωπο και συγκεκριμένα την σχέση των προσδοκιών του και το που τις αναζητά, με το Εγώ του, και σε τελική ανάλυση της ιδιαίτερης αξίας του που εμείς οι ίδιοι καθορίζουμε για τους εαυτούς μας. Ο κάθε άνθρωπος μπορεί να έχει τον προσωπικό του "ναό", το σώμα του. Το ίδιο το σώμα του αποτελεί το μέσο και το δοχείο των απαντήσεων. Η ανατομική του φόρμα είναι το κτίριο που θα τον προστατεύσει, τα οστά του το κέλυφος του πλοίου που θα τον μεταφέρει και το container το κλειστό ανάπτυγμα του σώματός του, σαν μια σύγχρονη κιβωτός, που προφυλάσσει τις απαντήσεις του.

Το container και ο άνθρωπος, το σώμα και το πνεύμα, είναι μια σχέση αντικειμένου και υποκειμένου. Το σαρκώδες container (foldable cathedral) ως περιέχον και η πνευματική συνείδηση ως περιεχόμενο. Κατά κάποιο τρόπο σαν ένα κουτί που περιέχει το προϊόν. Το σώμα είναι το σημαίνον και το πνεύμα το σημαινόμενο. Οι όροι αυτοί πιο συχνά σχετίζονται με τη σημειωτική. Ένα σημείο (σώμα) δεν ήταν μόνο μία εικόνα, αλλά και μια έννοια/ ιδέα /αντίληψη. Έτσι χωρίζονται τα σημεία σε δύο κατηγορίες: το σημαίνον "εικόνα" (σώμα) και το σημαινόμενο "έννοια, ιδέα, αντίληψη" (πνεύμα). Το σημαινόμενο και το σημαίνον είναι καθαρά ψυχολογικές έννοιες, είναι κυρίως μορφές και όχι υπάρξεις και η σχέση μεταξύ τους είναι αυθαίρετη και συμβατική. Το σημαίνον ερμηνεύεται ως η υλική μορφή (κάτι που μπορεί κάποιος να δει, να ακούσει, να αγγίξει, να μυρίσει ή γευτεί) ενώ το σημαινόμενο ως μια πνευματική έννοια. Έτσι η συνάρτηση ναός - σώμα - container - πνεύμα ερμηνεύεται ως το σημείο εκείνο που απαντώνται οι ατελέσφορες προσδοκίες και ολοκληρώνεται η προσμονή.

Βιβλιογραφία

Βιβλία

Άγιος Αυγουστίνος, Εξομολογήσεις XI-14 , Β' τόμος, βιβλία VIII-XIII, εκδόσεις Πατάκης, 9η έκδοση, 2018

Ασλανίδου Γ. Σοφία, Εκπαιδευτική τεχνολογία, από την οπτικοακουστική στην ψηφιακή αγωγή, εκδόσεις Κυριακίδη, 2010

Simon Blackburn, "time", The Oxford Dictionary of Philosophy, Oxford University Press, 1996

Cirlot Juan- Eduardo, Το λεξικό των συμβόλων, εκδόσεις Κονιδάρη, 1995

Cooper C.J, Ο Κόσμος των συμβόλων, Η ιστορία και η εξέλιξη τους από την προϊστορική εποχή μέχρι τον αιώνα μας, εκδόσεις Πύρινος Κόσμος, 1992

Gerard Cheshire, Εξέλιξη, η μικρή ιστορία μιας μεγάλης ιδέας, εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2015

Ρίτσαρντ Ντόκινς, Το εγωιστικό γονίδιο, Μετάφραση Λουκάς Μαργαρίτης, Σύναλμα, 1998

Το φιλοσοφικό λεξικό του Cambridge, επιμελητής έκδοσης Audi Robert, εκδόσεις Κέδρος 2011.(1η εκ.1999)

W. David O. Taylor, Glimpses of the New Creation: Worship and the Formative Power of the Arts, W. B. Eerdmans publishing company, Grand Rapids Michigan 2019

Erich Fromm, Ο άνθρωπος για τον εαυτό του, Έρευνα στην ψυχολογία της Ηθικής, εκδόσεις Μπουκουμάνη, Β' έκδοση, 1974

Sigmund Freud, Το Εγώ και το Αυτό (Εγώ και Υπερεγώ), εκδόσεις Δαμιανός 2019

Hermann Gunkel, Creation and Chaos in the Primeval Era and the Eschaton. Translated by K. William Whitney Jr., Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans (published 2006). 1895

C.G. Jung, Συγχρονικότητα, ο αόρατος κοσμικός ιστός, εκδόσεις Ιάμβλιχος, 2015

Immanuel Kant, "Η Θρησκεία εντός των ορίων του λόγου και μόνο", εκδόσεις Πόλις, 2008 (1793)

"Οι Ρίζες της Σύμπτωσης, ένα ταξίδι στην παραψυχολογία", εκδόσεις Χατζηνικολή, 2009

Εισαγωγή στη φιλοσοφία, κείμενα προβληματισμού, Δημήτρης Πατέλης-Αναπληρωτής καθηγητής Πολυτεχνείου Κρήτης, Γενικό τμήμα- Τομέας Κοινωνικών Επιστημών, Χανιά 2013

Διαδικτυακές πηγές

www.lacaninireland.com/web/translations/ Lacan, J. 1958-1959 The seminar of Jacques Lacan, book VI, Desire and interpretation, Translated by Cormac Gallagher from unedited French typewcripts, (τελευταία πρόσβαση στις 01/06/20)

www.jstor.org/, AP Platt, RP Coppinger, LP Brower. Demonstration of the selective advantage of mimetic *Limnitis* butterflies presented to caged avian predators, *Evolution*, 1971 - JSTOR, (τελευταία πρόσβαση στις 01/06/20)

snap.stanford.edu/class/ Study of Meme Propagation: Statistics, Rates, Authorities, and Spread -

SNAP -

Stanford University, (τελευταία πρόσβαση στις 01/06/20)

<http://peoo.gr/παρειδωλία/> (τελευταία πρόσβαση 30.08.2020)

publications.ari.gov.cy/pe/2007/P.E.16.pdf (τελευταία πρόσβαση 01.09.2020)

solarsystem.nasa.gov/moons/earths-moon/lunar-phases-and-eclipses/ (τελευταία πρόσβαση 01.09.2020)

<https://archive.gr/> ο αρχέγονος και ο έσχατος χρόνος, Κ. Καλογερόπουλος, (τελευταία πρόσβαση στις 30.08.2020)

Paul Kammerer, Law of series Tomasz Downarowicz (2008), Scholarpedia, 3(11):3922, http://www.scholarpedia.org/article/Law_of_series (τελευταία πρόσβαση 30.08.2020)

Άρθρα

Η έννοια της επιθυμίας στην Λακανική θεωρία Κυβέλου Ευαγγελία, MSc Κλινικής Ψυχολογίας και Ψυχοπαθολογίας, δημοσίευση στα Τετράδια Ψυχιατρικής, No 105, Αθήνα, Μάρτιος 2009, σ.σ. 54-62

Peter Fingesten, "Topographical and Anatomical Aspects of the Gothic Cathedral," *Journal of Aesthetics and Criticism* 20, no. 1 (1963): p.3-23

Ευχαριστίες

Στους γονείς μου, Irene Ragusini, Μίμη, Σωτήρη Φωκέα, Κωνσταντίνα Κρόκου, Φώτη Βάρθη, Ορέστη Συμβουλίδη, Δημήτρη Ταμπάκη, Κώστα Χατζηγηγοράκη, Μπάμπη Λέγγα "εκδόσεις του Φοίνικα", Βούλα Κούκκου, Κατερίνα Σάρρα, Μάριο Σπηλιόπουλο.

Το έντυπο σχεδιάστηκε και σελιδοποιήθηκε από τον Δημήτρη Ταμπάκη.

Περιεχόμενα

4.....Περίληψη

5-6.....Εισαγωγή

κεφάλαια:

α. τίτλοι έργων

β. σύντομες εικαστικές αναφορές

2. Συμπτώσεις

2i. σύμβολα και σημειολογία

2ii. μιμητισμός- μιμήδια

2iii. ανθρωπομορφισμός

2iv. τυχαίο και προκαθορισμένο στη σύμπτωση

2v. ασύνδετο σχήμα

2vi. Παρειδωλία και αποφένια

3. The function of unfruitful expectations /

21-25.....Η συνάρτηση μίας ατελέσφορης προσμονής Χρόνος.

26-28.....Η εξελικτική πορεία μιας μπανάνας

28-31.....Ο άνθρωπος ως μηχανισμός, η προσμονή ως πρώτη και τελευταία εμπειρία. Η επιθυμία

32.....Το Εγώ, το Υπερεγώ και το Εκείνο, μια ηθική σύγκρουση

33-36.....Το ανθρώπινο σώμα ως ανάπτυγμα

39-41.....i) καθεδρικός,

ii) container,

ii) περιέχον και περιεχόμενο ως σημαίνον και σημαινόμενο.

42-43.....Βιβλιογραφία